

tržiški Vestnik

LETO X. — ŠT 7

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNIH LJUDI TRŽIŠKE OBČINE

Izdajatelj: Zavod »Tržiški vestnik«, Tržič — Urejuje uredniški odbor. — Glavni in odgovorni urednik: VLADO ERJAVŠEK. — Tiska tiskarna »Gorenjski tisk«, Kranj — Naslov uredništva in uprave: Tržič, Cesta JLA 3. Tel. 255 — Številka računa pri KB 607-75-2-189 — Celoletna naročnina 360 din, posamezna številka 15 din

1. MAJ - DELAVSKI PRAZNIK

Bliža se dan, ko bodo stroji za polne tri dni utihnili, ko bomo pesem kladiv zamenjali z radostno pesmijo, s pesmijo naših uspehov. Prišel bo maj, najlepši mesec leta, prišel bo 1. maj — praznik vsega delavskega razreda sveta.

Minila so leta, ko so delavci v stavkah in na barikadah padali zato, ker so hoteli proslaviti svoj dan; danes pri nas radostno praznujemo. Vsako leto je praznovanje bolj veselo, veseli se vse več ljudi, vsi se veselimo uspehov in s ponosom te dni, še bolj kot druge, gledamo sadove našega dela...

V dneh praznovanja bomo delavnice in pisarne zamenjali z bujno zelenimi tratami, ki nas bodo zvale v svoje objeme. Celi kolektivi se bodo v teh dneh preselili v naravo, eni pod Storžič, drugi v Podljubelj, tretji v Gozd, in na prvega maja bo že v ranih jutranjih urah pesem z Velike mizice naznanila, da je to največji praznik vseh delovnih ljudi.

Veselili se bomo, vendar pa nam bodo misli uhajale tudi v tiste konce sveta, kjer še plamti ogenj svetovnega spopada, ki grozi, da bodo še prišli prvi maji, ko ne bomo mogli tako lepo praznovati. Vsi se odločno borimo proti tistim, ki hočejo uničiti pridobitve, ustvarjene v letih gospodarskega poleta, borimo se proti tistim, ki še sedaj niso spregledali, da vsi narodi na svetu hočejo svobodo in sami ustvarjati v svojih deželah.

Trdno pa smo ob tem prepričani, da bodo zmagale miroljubne sile, ki teže k napredku, k blagostanju vsega prebivalstva na svetu. Sedaj delavci praznujejo v zavesti, da je praznovanje tako radostno, kolikor radosti lahko uživajo, ko pregledujejo uspehe svojega dela, dela upravljavcev in gospodarjev podjetij. Ta radost pa je res velika, prav tako, kot so veliki uspehi!

VSEM DELOVNIM LJUDEM OBČINE

čestitajo k 1. MAJU

vse družbene in politične organizacije ter vsi delovni kolektivi

Čestitkam so pridružuje uprava in uredništvo »Tržiškega vestnika«

V novih pogojih nove oblike dela

PRED OBCINSKO KONFERENCO ZVEZE KOMUNISTOV

V maju bo občinska konferenca Zveze komunistov, na kateri bo sodelovalo 125 izvoljenih delegatov, ki so jih člani izvolili na konferencah osnovnih organizacij v podjetjih in na terenu.

Delo v osnovnih organizacijah Zveze komunistov se je v zadnjem času precej spremenilo, kar je povsem razumljivo, ker se je spreminjal in se še spreminja ves naš gospodarski sistem, korenito se spreminja sistem nagrajevanja po učinku in komune dobivajo od višjih upravnih organov vse več pomembnih pristojnosti in nalog. Ves ta hiter razvoj in pojave, ki vzporedno s tem nastajajo, pa vestno spremljajo organizacije Zveze komunistov, ponekod bolj uspešno, drugje manj.

Tiste organizacije, ki niso dojele novih načinov dela v novih pogojih, niso v podjetju ali na terenu dosti storile, da bi bili vsi delavci dovolj dobro seznanjeni s spremembami v gospodarstvu in s tem v vsem našem družbenem življenju. Nekateri člani Zveze komunistov se še ne morejo otresti preživelih metod in zavesti, da organizacije ZK niso organi, ki diktirajo politiko in razvoj nekega podjetja ali komune, pač pa da so posvetovalni organi in njeni člani tisti najbolj aktivni državljani, ki ostalim ljudem znajo temeljito razložiti korenite spremembe našega sistema. Nove oblike dela, ko se je prešlo od intenzivnega ideološkega dela na obravnavanje

vprašanj iz gospodarstva, nagrajevanja po delu, na obravnavanje investicijske politike podjetja in komune, so pritegnile k delu še več članstva, ki se pri tem vzgaja v res dobre upravljavce.

Konference po osnovnih organizacijah v podjetjih so pokazale, da je večina organizacij pravilno dojele nove metode dela in da so se uspehi že pokazali, tako pri obravnavanju problemov gospodarskih organizacij v delavskih svetih in upravnih odborih, kakor tudi v sindikalnih organizacijah.

Organizacije na terenu so obravnavale predvsem družbene načrte občine in načine, kako bi boljše organizirali delo v stanovaljskih skupnostih in kako bi rešili problem družbene prehrane.

O vseh teh problemih bo razpravljala tudi bližnja občinska konferenca Zveze komunistov, ki bo hkrati s politične plati ocenila delo in gospodarjenje v gospodarskih organizacijah in komunih. Konferenca bo vsekakor obravnavala tudi nadaljnje perspektive razvoja naše industrije in dala že neke sugestije za preusmeritev proizvodnje v nekaterih podjetjih, ki v sedanjem gospodarskem sistemu nimajo izgledov za nadaljnji razvoj in razširitev proizvodnje.

Bližnja konferenca Zveze komunistov bo kašipot, v katero smer naj se razvija gospodarstvo v naši komunih v prihodnje.

-O-k

ZAVOD TRŽIŠKI VESTNIK
TRŽIČ

ZAKLJUČNI RAČUN ZA LETO 1960

Obratna sredstva		Viri sredstev v obračunu in druga pasiva	
Skupna obratna sredstva	272	Dobavitelji in druge obveznosti	660
Sredstva v obračunu in druga aktiva		Druga pasiva	69
Kupci in druge terjatve	453		
Druga aktiva	4		
	729		729

Računovodja:
Milada Šarabon l. r.

Predsednik UO:
Stane Mešič l. r.

Upravnik:
Vlado Erjavšek l. r.

Močna zadruga ima vse pogoje za razvoj

Združitev treh šibkih v eno močnejšo kmetijsko zadrugo v občini, je bila pri nas nujnost. Majhne kmetijske gospodarske enote niso imele nobenih dobrih perspektiv za razvoj in napredek kmetijske proizvodnje. Prve pozitivne posledice združitve se že kažejo, povsem pa se bodo pokazale, če bodo samoupravni organi zadruga in strokovnjaki znali pravilno usmerjati kmetijsko proizvodnjo na privatnih kmetijah in na posestvih Kmetijske zadruga. Ker naša kmetijska zadruga skrbi, poleg izboljšanja lastnega gospodarjenja, tudi za napredek privatnega kmetijstva, ocenimo na kratko njena dosedanja prizadevanja.

Na razvoj kmetijstva močno vpliva tržišče in Tržič je imel velike potrebe, kamor so kmetje in Kmetijska zadruga lahko pošiljali svoje proizvode. Prav zaradi tega je Kmetijska zadruga nudila kmetom strojne usluge, umetna gnojila in dobra semena, kar je v nekaterih vaseh, predvsem v Kovorju in Križah, vplivalo na močno povečanje pridelkov in izboljšanje njihove kvalitete. Kmetje so se v več primerih oprijeli prave blagovne proizvodnje, kar je močno vplivalo tudi na naše tržišče s kmetijskimi pridelki. Napredno kmetijstvo si počasneje utira pot v Lešah in Brezjah, medtem ko v drugih višinskih vaseh ne moremo govoriti o kakšni pomembnejši kmetijski proizvodnji.

Od Semenarne iz Ljubljane je kmetijska zadruga dobila večjo količino semenskega krompirja, kar se v proizvodnji močno pozna, vendar pa je bilo tudi več neumestnih kritik kmetov, ki so ta krompir nabavili. Ni namreč vseeno, kako se s semenom ravna in se je pri obdelavi treba točno držati navodil, kar pa so nekateri kmetje smatrali kot nepotrebno in rezultat tega je bil slab pridelek. Nasprotno pa so drugi napredni kmetovalci dosegli take pridelke na hektar, da jih ne bodo mogli več povečati (450 metrskih stotov na hektar).

Za preskrbo tržiškega tržišča, ki absorbira velike količine zelenjave in vseh vrst povrtnin, se je močno razvila tudi proizvodnja zelenjave.

Somčni in zavetni obronki hribov so izredno prikladni za sadjarstvo in tako je zadruga zasadila s sadikami jablan 18 hektarov zemlje v Seničnem in Kovorju. Ti nasadi so dobro oskrbovani, posebno tam, kjer jih oskrbujejo kmetje-kooperanti zadruga, je pa tudi nekaj primerov, kjer so nasadi zanemarjeni. Močno se tu čuti razlika med kmeti-privatniki in kmeti-kooperanti.

V nižinskih predelih so se posamezni kmetovalci oprijeli tudi proizvodnje donosnih sort pšenice, predvsem priznanih italijanskih sort z visokim pridelkom in so dosegli v kranjskem okraju največje pridelke na hektar.

Tudi prihodnja leta bodo kmetje-zadružniki v nižinskih predelih obdržali še žita, se močneje posvetili sadjarstvu in živinoreji ter še povečali proizvodnjo zelenjave in krompirja.

Kmetje spoznavajo prednosti kooperacije, ki bo v prihodnje zajela še več privatnih gospodarstev. Ko so leta 1958 začeli s kooperacijo, so imeli zadružniki samo 18 hektarov travnikov v kooperaciji z zadrugo, letos pa jih imajo že 111 hektarov. Nove oblike gospodarjenja na kmetijah zajemajo vedno več privatnih kmetovalcev, ki spoznavajo prednosti sodobnih metod v kmetijstvu, katere pa bo morala naša zadruga še hitreje uvajati, če si bo hotela obdržati naklonjenost in zaupanje zadružnikov.

ZE V JESENI BODO ZAČELI Z PRIPRAVLJALNIMI DELI ZA VELIK PLANTAŽNI NASAD JABLAN V LEŠAH.

Ze dalj časa je govora o velikem plantažnem nasadu jablan na področju Leš, kjer so vsi naravni pogoji za to vrsto proizvodnje. Ko bi ta nasad začel dajati pridelek, bi odpadel vsak uvoz jablan za zimo iz drugih krajev, mnogo pa bi jih tudi izvozili iz našega področja v druge kraje. Predvideni plantažni nasad jablan naj bi obsegal 50 ha površine, investicije pa bi znašale 31 milij. din, česar pa zadruga in tudi občina

ne zmoreta in sedaj čakajo na odobritev zveznega posojila, ki bo odobreno najbrž že to jesen za prihodnje leto in bi na ta način že jeseni pričeli s pripravljalnimi deli.

PRIHODNJE LETO HLEV ZA STO GLAV PITANE ŽIVINE?

Kmetijska zadruga Tržič vedno bolj širi tudi lastno proizvodnjo in ima sedaj že 17 hektarov zemlje. Osnova lastne proizvodnje bo živinoreja in sadjarstvo.

V zadrugi imajo načrte za hlev, kjer bi pitali sto glav goveje živine in s tem v precejšnji meri krili potrebe naše občine po govejem mesu. Krmska baza za to živino je zagotovljena, največ krme bo dajalo posestvo Brdo, kjer so vse njive zasejli s travo, ker je druga proizvodnja tu nerentabilna, ker je posestvo preveč oddaljeno od sedeža zadruga. S krmom bodo zasejali tudi več njivskih površin, kar bo zadoščalo, skupaj s krmom iz Tovarne močnih krmil, za prehrano vse živine.

Zadruga dobiva vedno več ponudb za prevzem zemlje od ljudi, ki nimajo delovne sile, da bi zemljo obdelovala, sami pa so za to nesposobni. Prav zaradi vseh teh navedb je zadruga kljub svojim načrtom dala v izdelavo ureditveni načrt za vso zadrugo, ki bo nakazal v vseh podrobnostih nadaljnje smeri razvoja kmetijstva v naši občini.

Pred nedavnim so izvolili zadružniki in uslužbenci zadruga svoj zadružni svet, v katerem je 18 zadružnikov in 17 delavcev in uslužbencev zadruga, izvolili pa so že tudi 11-članski upravni odbor. Še pred tem pa je bil občni zbor sindikalne organizacije, v kratkem pa bo zaživela tudi poslovna enota, kjer bodo tudi uvedli delavsko samoupravljanje. Vsi ti organi bodo sedaj morali skrbeti za pameten razvoj kmetijstva, živinoreje in sadjarstva v občini, kajti tudi za kmetijstvo je že zadnji čas, da postane visoko donosna gospodarska panoga.

V. Erjavšek

Dober uspeh na volitvah

V začetku aprila so volitve v zadružne svete razgibale člane kmetijske zadruga in tudi vse organizacije Socialistične zveze ter člane Zveze komunistov, ki so z vso resnostjo pripravljali volitve. Končni rezultati volitev kažejo, kako so v kakšni vasi uspeli organizirati izvedbo volitev in zagotoviti čimvečjo udeležbo že v zgodnjih jutranjih urah. Sorazmerno velika udeležba zadružnikov na volitvah je prikaz njihove zavesti in priznanje politiki, ki jo uvajajo tudi v kmetijstvu.

Redki neopravičeni izostanki, ki so zbili končni procent, pa nam kažejo, da ljudje, ki se volitev niso udeležili, še zdaleč ne vedo, zakaj so zadružni sveti, kakšno veliko vlogo bodo odigrali in kako močno se bo njihova vloga odražala v razvoju kmetijstva v naši občini. Neopravičeni izostanki nikogar ne zaskrbčujejo, ker vemo, da so ti ljudje škodili samo sebi, ker še sedaj niso spregledali, da bi videli, kako hitro napredujemo v kmetijstvu in da bodo oni z nazadnjaškim stališčem postali žrtve samega sebe in svojih starokopičnih naziranj.

Na področju Kmetijske zadruga Tržič je bilo šest volišč, pet za zadružnike, eno pa za delavce in uslužbence zadruga.

Volišče za delavce zadruga je zaključilo volitve že ob sedmih, s 100 % udeležbo, prav tako pa so vsi upravičenci volili v Kovorju do 9.55.

V Podlujbelju so zaključili volitve ob 11. uri s 96 %. Tu so bili trije volivci upravičeno odsotni. V Križah so bile zaključene volitve ob 13. uri z 98 %. Na tem volišču je bil en volivec upravičeno odsoten, eden pa je izjavil, da se volitev noče udeležiti. V Katarini je bilo veliko odsotnih in so za-

ključili volitve ob 14. uri, s 86,5 %. Sedem volivcev je bilo upravičeno odsotnih, pet pa neupravičeno. Zadnji so zaključili volitve v Lešah, in sicer ob 18. uri, udeležba pa je bila 88,6 %. Stirje volivci so bili upravičeno odsotni, pet pa jih iz neupravičenih razlogov ni hotelo priti na volišče.

Na vseh voliščih je volilo 423 volivcev od 449 upravičencev, to je 94,2 %. Na vseh voliščih je bilo 15 volivcev upravičeno, 11 pa neupravičeno odsotnih.

Koroški prostovoljci

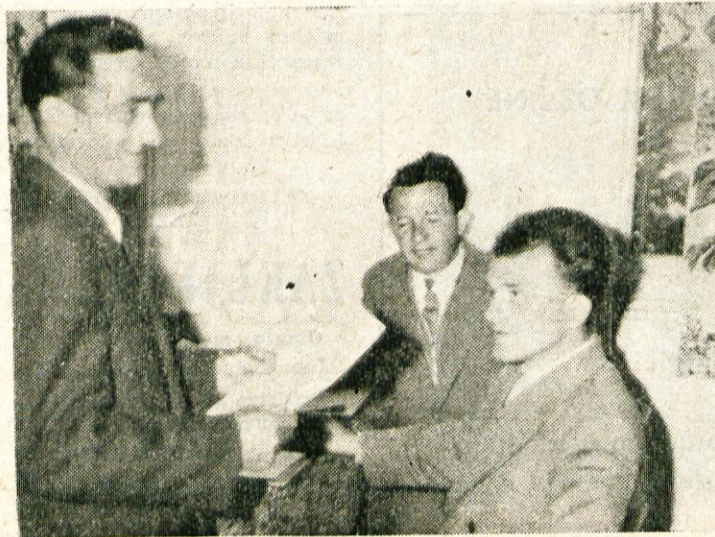
Glavni odbor SZDL Slovenije je že pred leti odločil, da se da borcem za našo severno mejo priznanje. Za izvedbo tega sklepa je bil pooblaščen Okrajni odbor Zveze borcev NOB, ki je določil pogoje za pravico do spomenice borcem za severno mejo.

Pogoja sta dva: 1. Spomenico dobe le tisti, ki so se udeležili bojev za severno mejo kot prostovoljci in 2. tisti, katerim se za čas med NOB ne more ničesar slabega očitati. (Kot prostovoljca smatrajo tistega, ki je sodeloval v borbi in bil pod orožjem novembra, decem-

bra leta 1918 in januarja 1919). Spomenica ima obliko diplome.

Mariborčani so dobili spomenice že v decembru 1958. Za Gorenjsko se je ta stvar nekoliko zavlekla. Naš rojak in prvi organizator koroških prostovoljcev, tovariš Lojze UDE iz Ljubljane mi sporoča, naj se nanj obrnejo vsi tisti Tržičani, ki so šli z njim novembra 1918 na Ljubelj in nato v Borovlje.

Andrej Tišler

Pri volitvah na volišču v KRIŽAH

Poštenost

V petek, 7. aprila, je neka ženska pomotoma pustila svojo plačilno kuverto z mesečnim zaslužkom na prodajni mizi v trgovini z zelenjavo pri »Blažku«. Tovarišica Jegličeva, ki v tej trgovini prodaja, je kuverto skrbno shranila ter poizvedovala celo v tovarni Peko, kjer je bila ta dan plača, če je ta ženska tam v službi.

Naslednji dan, v soboto dopoldne, je prišla ženska, ki je denar izgubila, v trgovino ter potihovo vprašala, če ni morda tu pustila kuverte z denarjem. Tovarišica Jegličeva ji je takoj vrnila še neodprto kuverto ter odklonila pomujeno nagrado. Taka poštenost je posnemanja vredna! A. T.

Za uspešno kulturno dejavnost so potrebni drugačni pogoji

Ustanovljena je Občinska zveza Svobod in prosvetnih društev. Število aktivnih članov v prosvetnih društvih pada. Za nove oblike dela so potrebni prostori, v katerih bodo ljudje lahko razvijali bogato kulturno dejavnost.

Na nedavni konferenci Svobod in prosvetnih društev so v naši občini že tretjič ustanovili Občinski svet Svobod in prosvetnih društev. – Ta, zadnja ustanovitev kaže, da je moralo zaradi potreb nujno priti do nekega občinskega foruma, ki bo združeval vsa prosvetna društva. V občini imajo sedaj samo društvo Svoboda v Trziču in prosvetna društva v Kovorju, Lešah in Lomu, ki imajo vsa skupaj približno 400 članov, od katerih pa tudi niso vsi aktivni.

Vsa naša prosvetna dejavnost se sedaj razvija v raznih sekcijah, ki pa se še vedno drže starih oblik dela, ki ljudi odbijajo, pa tudi efekt njihovega dela se težko odrazi na raznih nastopih. Vse to in pa delo v skrajno neprimernih prostorih jemlje voljo ljudem, ki so do nedavnega vneto delali v prosvetnih društvih.

Tržiška Svoboda, v kateri sta

najbolj delavni godbena in pevska sekcija, pa tudi dramska sekcija spada sem, nima najosnovnejših pogojev za delo. Godbena sekcija ima zasilen prostor v Glasbeni šoli, kjer vadi tudi pevska sekcija in orkester. Tako je Glasbena šola prevzela nase največje število članov Svobode, katerim nudi tesne prostore za delo.

Aktivnost raznih sekcij se na zunaj malokrat pokaže, predvsem so to razne akademije in proslave, kjer nastopata godba in pevska sekcija ter še orkester. Te sekcije so še edine, ki sodelujejo na proslavah.

V Lomu deluje prosvetno društvo v kletnih prostorih osnovne šole, dosti bolje pa ni niti v Lešah niti v Kovorju.

Prosvetna društva se bodo morala predvsem otresti starih in preživelih oblik dela in organizirati klube, v katere bodo lahko

vkjučila več aktivnih članov, ki bodo dali našemu kulturnemu življenju nov pečat dela in aktivnosti. Naj omenimo samo nekaj klubov, ki bi vsekakor pritegnili dosti ljudi, predvsem mladine. To bi bili televizijski klub, radijski klub, filmski klub itd. Za te oblike dela pa je potrebnih še več prostorov, kot za klasične oblike dela prosvetnih društev v sekcijah. Ne bi smelo več biti stano-

vajske skupnosti brez klubskih prostorov, poleg tega pa se bomo morali še naprej vsi truditi, da bi čimprej dobili delavski in kulturni dom, ki bi bil neka centralna kulturna ustanova v občini.

Nov občinski svet Svobod in prosvetnih društev čaka obilico težkega dela, od povečanja števila članstva in pridobitve prostorov, do izboljšanja kvalitete dela v društvih in ustanavljanja klubov.

Seveda vsega tega ne bo zmogla občinska zveza, ampak vse politične in gospodarske organizacije v občini, ki prav tako žele, da bi imele čimveč široko razgledanih ljudi. –o -k

Slovenščina in tržiški kino

S slovenskimi naslovi filmov so že od nekdaj težave. Slavna primera »Ni miru med muslimani« (hrvatsko: Nema mira med muslimanima) in »Na vrvi triatoara« (hrv. Na ivici tratoara), ki spadata že v klasiko, se sicer nista zgodila v Trziču, toda to še ne pomeni, da smo glede tega v našem mestu kaj na boljšem.

Nisem noben purist, ki bi ves svoj čas porabil za to, da bi prežal na slučajne napake in napake, ki se tu in tam pojavljajo – nasprotno, le enkrat na teden sem v Trziču in še tedaj me skoraj vedno zbode v oči nepravilno napisan naslov filma na lepkih in v reklamnem okencu sredi mesta. Stalno ponavljanje kaže, da te napake niso zgolj slučajnost – zato se tudi oglašam.

Samo nekaj primerov!

Ameriški film **Tisti njen posmeh**. Vsi, ki so brali knjigo F. Saganove, vedo, da gre za **nasmech**, kar je nekaj povsem drugega kot **posmeh**. Distribucijsko podjetje je originalni naslov filma »Certain smile« pravilno prevedlo z »Izvesten osmeh«, toda ko je bilo treba to »po kranjsko« povedati, se je v Trziču nenadoma zataknilo. Težave s srbohrvaščino nam kaže tudi egiptovski film – **Zemlja sanj** (hrv.: Zemlja snova). Čeprav filma sam nisem videl, sem prepričan, da v njem ne gre za kako **Prst sanj**, ali morda za naš planet, ampak za **Deželo sanj**.

Se dosti bolj kot s srbohrvaščino je tržiški kino sprt s pravopisom. Primeri, kot so **Emitacija življenja** (prav Imitacija), ali **polski film** (mišljen poljski) so zelo pogosti. Posebno poglavje v tej zadevi pa predstavlja pisanje tujih imen. Kljub temu, da slovenski pravopis določa etimološko (originalno) pisavo le-teh, pa v Trziču skoraj dosledno, dobesedno in s tem seveda fonetično pišejo tuja imena s hrvatskih in srbskih plakatov za filme. Za vsaj malo izobraženega človeka zvenijo razni **Džo, Dov, Meri** in podobno povsem nemogoče. Pa ko bi bili vsaj dosledni!

Tako pa smo pred kratkim lahko gledali film **Holivod ali propast**, kjer je beseda Hollywood (Holivud) tako čudno spačena, da komaj vemo, kaj naj bi pomenila...

Ne vem, kdo piše lepake in reklamne napise za tržiški kino, toda kdorkoli to je, bi se moral

malo bolj potruditi pri svojem poslu.

Za domačo rabo je marsikaj dobro, kadar pa gre za javnost, je treba dobro premisliti, kaj ji serviramo. Drži, da vsi ne moremo biti učeni jezikoslovci, toda to so stvari, ki se jih učijo v osnovni šoli in bi jih moral vsakdo vedeti, če pa še to ni mogoče, pa vsaj vprašati za svet nekoga, ki se na to malo bolje razume.

Morda so to malenkosti, toda po svoje vseeno odražajo stanje tržiške kulture in vzbujajo čudne občutke pri ljudeh, ki nas obiščejo, pri otrocih, ki jih spravljamo v dvome glede tega, kar se uče v šoli, pri vseh kulturnih ljudeh...

Uprava kina naj si za izkupiček od kakšnega krvavega filma z Divjega zapada kupi – Slovenski pravopis!

J. M.

Zakaj številke, če pa vrstni red potem ne drži?

Uprava Zdravstvenega doma je pred meseci uvedla zaradi lažjega poslovanja posebne številke, ki jih dobijo pacienti, ki čakajo na pregled pri zdravniku. Številke naj bi odpravile nepravilnosti in prepire, kdo je prej na vrsti. Res, ta odločitev Zdravstvenega doma je pohvalna, vendar bi jo moralo potem njegovo osebje upoštevati. Dogodek, ki se mi je pripetil 10. aprila, dokazuje, da številke vedno, ali pa vsaj pri vseh bolničarkah, ne veljajo.

Tega dne sem zjutraj na splošni ambulanti vzel številko. – Na kartonu je pisalo 42. Popoldne – okrog sedemnajstih, sem odšel na ambulanto, ker je takrat že prišla vrsta tudi na številko 42. Takrat je bolničarka odprla vrata in dejala: »Dva naprej!«

Stopil sem k vratom, pred menoj pa tudi neki moški, ki številke ni imel. Ko sem stopil med vrata, me je bolničarka zavrnila, naj počakam.

Vprašujem se torej, če so zato res potrebne številke. Tudi za bolničarko Marijo naj velja sklep uprave Zdravstvenega doma, da s takimi dejanji ne bo povzročala vroče krvi pri pacientih, ki včasih zelo dolgo čakajo na pregled.

M. Z.

Skupna prizadevanja telesnovzgojnih organizacij bodo rodila sadove

Za nami je kongres telesne kulture, ki je dal telesnovzgojnim organizacijam smernice za bodoče delo, prinesel pa je tudi nov statut. Neposredno pred kongresom smo tudi v naši občini ustanovili občinsko zvezo za telesno kulturo, v katero so včlanjena vsa društva in organizacije, ki se bavijo s športom, telovadbo ali pa drugimi oblikami telesnovzgojne dejavnosti.

Zakaj je potrebna občinska zveza, ko že imamo Partizan, razne klube in sekcije?

Prav zaradi drobljenja sredstev in kadrov na razne klube in organizacije, je bila potrebna ustanovitev občinske zveze, ki naj bi skrbelo, da bo v občini enotna politika na področju telesne kulture in se ne bo vsako društvo po svojih močeh prebijalo in zbiralo sredstva za svoj obstoj.

V občini imamo dvojce društev Partizan, in sicer v Križah in Trziču, ki zajemata dokajšnje število članstva, kljub vsemu pa še ne moreta tako uveljaviti svoje dejavnosti kot bi jo hotela. Predvsem gre za pomanjkanje stro-

kovnega kadra in za pomanjkanje prostorov, opreme in igrišč.

Imamo še smučarski klub, keglaški klub, nogometni in sankarski klub, tabornike in še druge organizacije, ki vsaka zase iščejo načine dela, pa pri tem ne zabeležijo kakih večjih uspehov. Delegati na konferenci so bili mnenja, da je res nujna potreba koordinacije dela in skupne akcije, če hočemo doseči večjo razširitev telesnovzgojne dejavnosti v društvi samih, prav tako pa v šolah in tudi v naših delovnih kolektivih.

Zopet se je osvežila ideja, da bi sindikalne podružnice v podjetjih morale več storiti za razvedrilo delavcev s športom in da bi zato morale imeti posebne referente za telesnovzgojno dejavnost.

Pri vsem tem pa ne gre pozabiti na tesno sodelovanje občinske zveze za telesno kulturo in Sveta za šport in telesno vzgojo pri Občinskem ljudskem odboru. Delegati, ki so bili na kongresu, bodo v društva, klube in občinsko zvezo vsekakor vnesli novega duha in enotnost pri delu v telesnovzgojnih organizacijah. VE

UPRAVA TRŽISKEGA VESTNIKA, TRŽIČ
razpisuje delovno mesto

NOVINARJA

Pogoj: srednješolska izobrazba in veselje do tega poklica. Prijave pošljite na naslov: Tržiški vestnik, Trzič. Nastop službe v začetku maja.

O ljudeh, ki so dan zamenjali z nočjo

NOČNI OBHOD OD ENIH DO TREH — LJUDJE NE ČUTIJO, DA DELAJO PONOČI — TRŽIČ JE MED TEDNOM V NOČNIH URAH KAKOR IZUMRTO MESTO — MEDTEM KO BREZSKRBNNO SPIMO, SE MARSIKAJ ZGODI

Ne vem, koliko ljudi v naši občini dela ponoči, vem samo to, da jih je veliko. Nočna služba je še prav posebno naporna in največkrat tudi močno odgovorna, dosti bolj kot v dnevnem času. V dveh urah, kolikor časa sem se potikal v poznih urah po Tržiču, se ne da dosti storiti in tudi ne obiskati vseh ljudi, ki tedaj delajo. Nočni obisk sem omejil le na majhno število, kajti ni bil moj namen, razburjati ljudi, pač pa sem hotel zvedeti nekaj njihovih vtisov in mnenj o nočni službi.

NAVADNO SO NOČI MIRNE

Okna na postaji Ljudske milice so bila razsvetljena, torej vidni znak, da tu ljudje ne spijo, temveč da bdijo nad varnostjo prebivalstva. Potrkal sem na vrata in takoj mi je glas iz sobe velel, naj vstopim. Dežurni miličnik,

tovariš JOŽE KUNEJ, me je malo čudno pogledal, češ, kaj pa se je že zopet zgodilo. Ker sem mu razložil namen obiska, pa sva bila kaj kmalu sredi prijetnega kramljanja, iz katerega sem izvedel, da so miličniki dežurni neprenehoma po 24 ur, to se pravi, od osmih zjutraj pa naslednji dan do osmih. Dolga doba, mar ne?

»Imate dosti dela v vsakem času?»

»Nikoli ga ne zmanjka. Največkrat kaj pišem, opravljam vse posle, ki jih služba zahteva, takole ob poznih urah pa lahko prebiram časopise, dokler pa je radijski spored, pa poslušam še radio.«

»Zgleda, da vam dolgčas ni?«

»To nikakor ne. Vedno je kaj novega dela, seveda pa mi delajo družbo tudi tovariši, ki so dežurni na terenu. Vsakih nekaj ur se menjajo in takrat izkoristimo kratek čas tudi za pomenek. Čez teden je navadno po Tržiču zares mirno, drugače pa je ob sobotah in nedeljah ter takrat, kadar so plačilni dnevi. Takrat pa je vedno kaj narobe.«

»Ste doživeli v svoji službi kaj razburljivega?«

»Šest let sem že miličnik in v teh letih se je marsikaj zgodilo, nekaj prav posebnega pa še nisem doživel.«

Sredi kramljanja naju je zmotil Milan Brkljač, ki se je odpravil na dežurno službo po mestu. Kratek zmenek in že sem imel družbo in spremstvo za ta »nočni obhod«.

KAVARNA ODPRTA ČEZ DOLOČEN ČAS

Na trgu je bil mir, nikjer človeka, nobenega avtomobila, v oknih hiš se je le tu in tam pokazala svetloba. V kavarni je bila še luč in iz nje so prihajali mirni glasovi ljudi, ki so se nekoliko dlje zadržali. Čeprav je bil lokal odprt že čez določen čas, vendar ne gre zameriti natakariči, ki bi šla sama rada čimprej domov. Z ljudmi je težko in nekateri ne razumejo, da čas hitro beži in da bo čez nekaj ur že zopet treba na delo. Ob kozarčku piva ali druge pijače ljudje na marsikaj pozabijo!

ZENSKA — NOČNI ČUVAJ!

Nočni čuvaji morajo biti poleg vsega tudi pogumni. Vsakdo se ne bi lotil takega dela, kljub naporosti in nevarnosti pa ga vest-

no opravlja JULKA LAVSEGER, ki skrbi, da je v Runo čez noč vse v redu.

»Bolezen je hotela, da sem se morala odločiti za ta posel«, pripoveduje tovarišica Julka in nadaljuje, da to delo ni tako težko in zahtevno, ko se ga nekdo navadi. Stalni opravljalci preganjajo spanec, ki bi bil sicer nezaželen spremljevalec.

Nočna služba traja od desetih zvečer pa do šestih zjutraj.

»Ob desetih pridem v tovarno in zapišem, koliko delavcev gre z dela in koliko jih pride. To potem traja kar celo noč, kajti nekateri gredo domov šele ob enih ponoči, drugi ob dveh, takrat pa tudi že nekateri pridejo. Seveda so to delavci, ki delajo v nadurah. Vedno pregledam, če so zaklenjene pisarne in zaprta okna. V lučnici pa moram vsako uro za pet minut pognati velike sodove. Ko hodim po tovarni se po malo ustavim tudi pri delavcih, ki ta-

krat delajo,« je pripovedovala tovarišica Lavsegarjeva.

Ker jo je čas priganjal, morala je pognati sodove, jo nisem več zadrževal, zaželel sem ji mirno noč in se poslovil.

Franc Kersnik in Stanko Kotar

NI ČASA MISLITI NA SPANJE

V BPT tudi ponoči ni dolgčas, saj je vsako noč zaposleno približno 250 delavk in delavcev. Vratarji se tu za nočni »siht« zamenjajo že ob devetih zvečer, tako da do nočne izmene delavcev opravijo že vse, kar je potrebno, da takoj lahko prično opravljati svoj posel. Ko delavci zapuščajo tovarno, je največkrat »vizita«, potem pa vratarji kontrolirajo še čistilce, ki delajo do 22. ure in pa čistilce motorjev. Poleg vsega tega je še kup dela z raznim pisanjem in vsakourni ogledi podjetja.

Tovariš Franc Kersnik, ki je ta čas opravljal službo, je vratar že polnih osem let in izgleda, da mu je že tudi nočna služba kar prešla o kri. Pravi, da na spanec niti ne pomisli in je tudi sicer zelo odporen proti tej »bolezni«, saj spi poprečno le 3 do 4 ure dnevno.

Tovarišu Kersniku je prav ta čas delal družbo dežurni gasilec podjetja Stanko Kotar, ki pravi, da v podjetju malokrat pride do manjših požarov, čeprav se večkrat tu in tam, posebno ob oseh, pojavljajo nevarne iskre. Kotar meni, da tudi teh isker ne bi bilo treba, če bi bili nekateri delavci malo manj površni. Dolžnost dežurnega gasilca je tudi ta, da sproti opozarja na nepravilnosti, zaradi katerih bi lahko prišlo do požara.

Dežurni gasilec mora biti stalno v stikih tudi s postajo Ljudske milice in Občinsko gasilsko zvezo, kajti vedno morajo biti vsi pripravljeni na nevarnost.

TUDI ZLIKAVCI SE NAJDEJO

V ZLIT-u opravlja službo nočnega čuvaja eden najstarejših, 61-letni Jakob Studen iz Sebenj. Malo zmedeno me je pogledal, kaj mu vendar hočem v tej pozni uri, poleg tega sem ga zmotil še pri malici.

— Koliko časa pa ste že vratar?

— Deset let poteka letos, čakajo me pa še štiri, kajti premalo imam službenih let in bom moral čakati do 65. leta, da me bodo poslali v pokoj.

— Vsako uro hodite po obratih tovarne, pa ste kdaj pri tem koga zalotili, da bi kradel deske?

— Imel sem tak primer. Poznal sem tega človeka, ga prijavil upravi podjetja, potem pa ne vem, kaj so z njim naredili.

— Vidim, da veliko kadite.

— Precej preveč, kajti dolgčas mi je, ker ponoči ni nikogar v podjetju, da bi se kaj pogovorila, zato prižigam cigareto za cigareto. Vem, da mi pretirano kajenje škoduje, pa se ne morem odvaditi te slabe navade.

— Vas kdaj premaga spanec, ko imate tako toplo v vaši kabini?

— Miličniki nas kontrolirajo, pa me še nikdar ni nihče dobil, da bi spal. Včasih je hudo, pa je treba tudi to preboleti, saj potem doma spim do kosila.

Nočni obiski so bili pri kraju, čeprav vem, da sem pustil še veliko ljudi, ki jim je noč delovni dan. Moj namen je namreč bil, obiskati to pot le nekaj nočnih čuvajev in vratarjev, ki skrbijo, da mi lahko mirno spimo.

VLADO ERJAVŠEK

Š E D V A Ž I V I T A

**Brata Andrej in Boštjan Ogris edina še živa rudarja — Delo je bilo težko
Delali so tudi otroci in žene — Pokojnine so dobre**

Če se ozremo na zgodovino, bomo videli, da je začel šentanski rudnik obratovati že 1557. leta, potem pa je za celih 150 let prenehal z delom, šel v likvidacijo 1902. leta, pa se za nekaj časa opomogel med prvo svetovno vojno, nakar je obratovanje popolnoma prenehalo, kljub poskusom, da bi izkoriščali bogato cinobrovo rudo. Na Geološkem zavodu LRS še sedaj raziskujejo in preizkušajo rudo in končni rezultati bodo povedali, če bi se rudnik ponovno izplačalo odpreti in obnoviti izkoriščanje rude.

Včasih koga starejših še zanese spomin v dobo, ko so iz rudnika vozili cinobrovo rudo, mlajši pa komaj vedo za to, da je v naših krajih še do nedavna cvetelo tudi rudarstvo. Na rudnik nas spominja zabit zapuščen rov in pa hiše na Laibu, v katerih so stanovali rudniški uslužbenci. Vse to pa so le mrtvi spomini, živita samo še dve pričji, ki se še dobro spominjata dela in razmer, kakršne so bile tod pred devetindesetimi leti in prej.

87 let življenja, polnega trpljenja in vrtanja pod zemljo, je do

Boštjan OGRIS s svojo ženo

delavec, cestni pometać na cesti na Ljubelju, popravljaj je lovske poti okrog Podljudelja in opravljal še razna druga dela. Sele 1947. leta je šel v pokoj, torej s sedemdesetimi leti. Sedaj živi mirno in zadovoljno življenje, saj ima dobro pokojnino. Njegovo največje veselje pa so ptički, samo to obžaluje, da ga tako zapušča sluh, da še komaj ujame njihove ubrane glasove.

Ker se družina Ogrisov že od nekdanj ukvarja z rudarstvom, je tudi Boštjan Ogris, brat Andreja, začel že z osemnajstimi leti riti po zemlji in kopati svinčeno rudo v rudniku v Slovenskem Pleibergu. Boštjan je star že 91 let in se še zelo dobro spominja, da je 1893. leta začel delati v šentanskem rudniku, pa odšel potem k vojakom in 1896. leta spet prijel za delo v jami, kjer je bil vse do zadnjega dne obstoja rudnika.

V družini se mu je rodilo pet otrok in prijel je za drugo delo, postal je strojnik v hidrocentrali

na Čegelšah, kjer je bil celih 29 let, potem pa je bil še do 1947. leta paznik na jezcu. Tako je Boštjanu preteklo 57 službenih let in je odšel v pokoj šele s 77 leti.

Minili so težki časi, ko je 125 rudarjev ročno vrtalo in drobilo cinobrovo rudo, ki je imela tudi 50 % živega srebra. Vsak dan so iz jame pripeljali približno 50 huntov (vozičkov) rude, ki je šla dobro v denar, delavci pa so za težaška dela slabo zaslužili. Precej je bilo napisanega o rudniku, njegovih lastnikih in rudarjih, ohranjene so slike iz tistih let, vendar samo nekaj težko izgovorjenih besed mož, ki sta tu rila po zemlji, da zagotovita sebi in družinam življenje, pove mnogo več, pove tako in toliko, da pero ne more vsega tega prenesti na papir.

Pomrli so lastniki, pomrli so že vsi rudarji, dva Ogrisova, Andrej in Boštjan, pa sta še ostala kot živ spomin na tiste čase.

Vlado ERJAVSEK

Pester spored Turističnega društva

Za letošnje leto je Turistično društvo izdelalo program dela in prireditvev.

Društvo bo v letu 20-letnice vstaje organiziralo čimveč izletov za naše delovne kolektive v kraje, kjer so se začele prve partijske borbe. Da bi bil naš kraj lep, bo društvo razpisalo tekmovanje za najlepšo ureditev hiš s cvetlicami.

Letos bodo uredili sprehajališče pot in namestili potrebne klopiče.

Organizatorjem pri gradnji žičnice na Zelenico, bo Turistično društvo nudilo materialno in moralno pomoč.

Društvo se bo tesneje povežalo z ostalimi društvi in organizacijami pri razvijanju turizma.

Člani društva bodo pomagali pri izvedbi mednarodnih avtomoto dirk na Ljubelju.

Društvo se bo trudilo, da bi pridobilo čimveč tujskih sob. Dokončno bodo izdelali prospekt Tržiča z okolico in ga dopolnili s sliko in podatki o kopališču. Prav tako bodo izboljšali in uredili camping z novimi napravami.

Letos bo društvo povečalo število izletov v neznano. Na novo bodo zopet uvedli piknik.

Društvo bo nabavilo diaprojektor, zbralo diaprojektive in začelo propagandna predavanja tudi izven naše občine.

Turistično društvo bo skrbelo, da bi čimprej trasirali cesto pod Storžič, kar bi bila osnova za zgraditev ceste.

Društvo bo skrbelo za povezavo z mladinskimi organizacijami, ki se ukvarjajo z mladinskim turizmom. Tem organizacijam bo nudilo tudi materialno pomoč.

sedaj preživel Andrej Ogris. Doma je iz Slovenske Koroške, kjer je že z 18 leti začel delati v rudnikih po Koroškem in sedem let pred likvidacijo šentanskega rudnika je Rožanov Drežček, kakor so mu pravili po domače, začel delati v rovih na Laibu.

Kljub temu, da Andrej sedaj že zelo slabo sliši in ga tare huda astma, pa je še vedno veder in pripravljen na razgovor, saj se kar pomladi, ko začne pripovedovati o vrtanju cinobra in o svojih spominih, ki so mu še vedno živi. V njegovi hiši, ki je med najstarejšimi v Podljudelju, spomin kar sam zleti nazaj, v čas, ko so ljudje po deset ur na dan preživeli do gležnjev v vodi in brez vsake zaščitne obleke v temnih rovih. Svetile so jim primitivne svetilke na olje. V takih pogojih so delali za dve ali tri krone na dan, žene in otroci ter stari možje pa so še manj zaslužili.

1920. leta je Andrej po plebiscitu, kjer je glasoval za priključitev Koroške k Jugoslaviji, pribežal s sedmimi člani družine v Slovenijo, kjer so se mu rodili še naslednji otroci in je moral preživljati ženo, sebe in deset otrok.

Ko je rudnik prenehal z delom, je Andrej začel delati kot žagar na raznih žagah, bil je gozdni

Na 18 prebivalcev eno vozilo

Ocenjevati delo nekega društva po številu članstva je napačno, saj moramo pretehtati predvsem njegovo dejavnost. Pri AMD, ki ima veliko članov, pa govorimo lahko o izredno pestri dejavnosti, ki presega že okvire navadnega društva, ampak posega tudi na gospodarsko dejavnost, s čemer si ustvarja prepotrebna sredstva za svoj obstoj in pestrejšje oblike dela.

Če pogledamo statistiko lastnikov motornih vozil, bomo videli, da je sedaj v občini 125 avtomobilov, 186 motornih koles in 246 mopedov, torej pride na 1 motorno vozilo 18 prebivalcev, medtem ko je še pred tremi leti prišlo na motorno vozilo 73 prebivalcev. Silovit porast števila motornih vozil v zadnjih letih, je društvu narekoval velike naloge, ki pa jih je znalo dobro in temeljito izpolniti. Predvsem gre za vzgojo voznikov motornih vozil, saj se je do danes naučilo v društvu vožnje 1142 šoferjev amaterjev in 327 mopedistov.

Z nenehnim naraščanjem števila motornih vozil, pa se večajo naloge prometne komisije, kajti preventivna služba pri preprečevanju prometnih nesreč mora nenehno delovati povsod tam, kjer

je to potrebno, to pa je predvsem v šolah in med koristniki cest. Mnogo je nereda na naših cestah, predvsem pa v mestu in bližnja sezona bo prinesla mnogo nesreč, če ne bomo bolj disciplinirani.

Društvo pa je usmerilo svojo dejavnost tudi v šport in je v zadnjih letih vzgojilo vrsto mladih nadarjenih tekmovalcev, ki so na številnih domačih in tujih tekmovanjih zastopali Tržič in največkrat so se vračali domov kot zmagovalci. Iztrošeno park tekmovalnih strojev dela društvu velike skrbi, saj je nabava dobrih tekmovalnih strojev draga stvar.

Izredno veliko članov, ki imajo svoja motorna vozila, pa še vedno nima kje oprati ali popraviti manjše napake na vozilu. AMD je prislubilo željam teh članov in že urejuje servisno delavnico za člane društva, kjer bodo lahko za majhen denar dobili usluge. Poklicni mehanik, ki bo v delavnici zaposlen, pa bo sčasoma postal specialist za servisna popravila motornih vozil Tomos ali kake druge znamke vozil, tako da bo lahko nudil članom tudi te vrste uslug.

Zanimanje mladine za avtomoto šport je vedno večje in novi avtomoti, ki ga bodo odprli na

Dan mladosti, bo tisti kraj, kjer se bodo pionirji učili voziti motorna vozila po vseh prometnih predpisih.

Društvo že ima majhen bencinski avtomobilček, ki mu ga je poklonilo podjetje SAP Ljubljana. Predračunska vsota za dograditev avtodroma znaša 2.800.000 dinarjev, vendar bo društvo samo in s pomočjo občine ter drugih kolektivov znižalo to visoko številko na polovico.

Veliko je bilo že govora o ljubeljskih dirkah in nekateri časopisi so že pisali, da te velike prireditve ne bo več. Dirke, ki so si že pridobile tak sloves doma in v svetu bodo še, vendar ne več vsako leto, ampak vsako drugo in se bodo menjavale z velikimi dirkami v Portorožu. Z dograditvijo nove ceste, bodo ljubeljske dirke dobile še večji pomen in bodo prav gotovo prišle na seznam prireditvev FIA, kar bo za naše Avto-moto društvo izredno velik uspeh in lastavsko priznanje. Predvsem so se odločili za dirke vsako drugo leto zato, ker bo treba za kritje velikih stroškov pritegniti tudi republiška sredstva, ki pa tudi niso tako velika, da bi lahko krila potrebe Portoroža in Ljubelja.

DVAJSET LET 1941-1961 VSTAJE

NAŠI BORCI IN REVOLUCIONARJI

Bratje Janežiči

Bratje Jože, Anton in Ludvik Janežič so bili med prvimi organizatorji oborožene vstaje v naših krajih. Njihov napredni duh je že pred vojno bodril in razsvetljeval tudi druge, ki jim je bil tedanji režim nenaklonjen.

Jože Janežič

Jože Janežič je padel pri nemškem napadu 5. avgusta pod Storžičem. Njegov brat Anton se je rodil 1912. in postal čevljar. Po odhodu bratov Jožeta in Ludvika je tudi sam odšel pod Storžič, kjer pa je bil izdan in aretiran, potem pa so ga petega decembra 1941. ustrelili v Dragi.

Najmlajši, Ludvik, se je rodil 1921 in se je izučil mehanične stroke. Bil je izredno napreden in že junija 1941 so ga hoteli gestapovci aretirati, zato je pobegnil k prvim partizanom pod Storžič. Pozimi 1941 je deloval na področju Litiije in tam je 25. decembra tudi padel.

Ing. Janko TISLER-ZAROMIL

Poslušanje prepovedanih radijskih postaj med okupacijo

(Nadaljevanje)

Zaloga »mojih radioaparatorov« s tem še ni bila izčrpana. Na koroški strani je imela radioaparator tudi gostilna pri Ridovcu, toda šele od spomladi leta 1944. Tu je ponavadi Ridovčeva Tonca stala na straži, ko sem poslušal poročila, posebno v dnevih izkreevanja zavznih čet v Normandiji, od 6. junija 1944. leta.

Kot sem že omenil, sem radio poslušal še na dan aretacije, 1. julija 1944 ob devetih dopoldne v nemškem jeziku. Nisem še dobro označil premik fronte na zemlje-

Anton Janežič

Bratje Janežiči so bili tedaj svetel zgled ostalim, kako se je treba boriti za svobodo in kaj je zanjo treba žrtvovati.

Ludvik Janežič

vidu Evrope, ko so prišli štirje, z brzostrelkami oboroženi policaji, po mene. (Kako sem jim pobegnil, sem že opisal v posebnem članku).

Ko sem prišel k partizanom v Lom, nismo nikjer imeli radioaparata. Zato sem koncem julija napisal pismo Okrožnemu odboru OF, v katerem sem ga prosil, naj mi dovoli in izda propustnico, da grem na Koroško po dva radioaparata na baterije. V začetku avgusta sem že dobil propustnico, ki jo je podpisal takratni sekretar Okrožnega odbora OF Kranj, tov. Rastko (propustnica je s kopijo pisma v trziškem muzeju). Na pot sem odšel s kurirjem sreskega komiteja KPS Tržič, tov. Ahačičem - Izidorjem (Alenčevim iz Podlju-

belja) iz bunkerja nad Tičem v Lomu. S puškami oborožena sva šla preko Sv. Ane, »Rebra«, proti Matizovecu, kamor sva prispela pozno ponoči. Bila je krasna, jasna noč in luna nama je osvetljevala stezo. Matizovčeva mama nama je dala mleka, potem pa sva šla spat v šupo na seno. Zarila sva se globoko v seno in zaspala. Drugo jutro naju je zbudila Matizovčeva žena - Užarjeva. Po dobrem zajtrku sva odšla proti Kofcam. Zavila sva mimo kapelice, v kateri je bilo nekaj telet, proti planini Šiji, kjer sva se oglasila pri Tonačevi koči. Planšarica Anžonova Johana, nama je skuhala žgancev in dela kislega mleka.

Od tu sva odšla k Počivalnikovi koči. Tu je bil planšar »Kvančnik« (Janez Oman iz Slapa). Razložila sva mu najino pot in mu rekla, da greva preko Škrbine na Koroško. On naju je plašil, trdeč, da Nemci z druge strani večkrat prihajajo na vrh na kontrolo in da tu ne bo varen prehod. Svetoval nama je, naj greva po »švercarskih« stezah, češ da so pred vojno Korošci, kakor tudi Gregor Lavsegger in on sam, hodili tod na Koroško in da je steza zelo dobra in da ni nevarna. Verjela sva mu. Izidor mu je rekel, naj nama pokaže to pot in naj gre z nama do vrha, on pa se je izgovarjal, da nima časa in da je nemogoče zaiti. »Kakor hitro prideta na vrh«, je dejal, »bosta takoj videla neke vrste travnik. Pojdita po njem in videla bosta stezo. Samo ena steza je!«

Sonce je že močno pripekalo, kajti bilo je že okrog pol desetih, ko sva jo mahnila proti Velikemu vrhu. Prišla sva na mejo. Kakšen lep pogled na Slovensko Koroško! Pod nama so bile kmetije slovenskih kmetov in slišala sva kravje zvonce pri Anžu. Spustila sva se navzdol po jasi, kjer sva našla več ovčjih stez. Ovce, ki so se tu pasle, so naju boječe gledale in bežale na vse strani. Spuščala sva se vse niže, jase ni bilo več, le kozje steze so nama bile kažipot. Borovo grmičje je bilo vse gostejše in težko sva se prebijala naprej. Ura je bila poldan, ko sva se usedla, da malo prigrizneva in se malo odpočijeva. Bila sva zelo žejna, sonce je bilo nad najinima glavama, sence pa nikjer. Kmalu sva šla naprej v upanju, da bova našla stezo, ki je od jase naprej ni bilo več. Namesto steze sva se znašla pred velikim prepadom. Pod nama je bil sneg. Kam sedaj? Mislila sva, da sva zašla, kajti prepad je bil le preglobok. Najprej sva hotela skočiti na sneg, vendar tega nisva storila, ker nisva vedela kaj je naprej, kajti dve ozki steni sta nama zapirali razgled. In še eno vprašanje sva morala rešiti. Če bi skočila v prepad, kako bi se potem vrnila, ako ne bi mogla naprej.

Bila sva že precej utrujena. Preklinjala sva Kvančnika in grozila, da se mu bova maščevala, ker naju je tako potegnil za nos. Nekaj časa sva premišljevala, kaj naj storiva, potem pa sva se odločila, da se vrneva na Kofce in da s puškama prisiliva Kvančnika, da nama pokaže pot, dokler ne prideva na plaz. Popoldne okrog petih sva prišla na Kofce.

Začela sva groziti Kvančniku, on pa nama je zatrjeval, da nisva

Tudi Tržičan je sodeloval v stavki

Dobra dva tedna je poteklo, ko smo se spominjali 41-letnice velike stavke železničarjev in žrtev, ki so padle na Zaloški cesti. Takrat so tudi delavci iz nekaterih drugih tovarn izkazali solidarnost s stavkajočimi železničarji in prišli na Zaloško cesto, kjer so bile mirne demonstracije. Vendar je med demonstrante pridivila policija in začela streljati v ljudi.

Tovariš JANEZ POTOČNIK, upokojen kovač, ki je takrat delal v Keršičevi tovarni v Ljubljani, se najbolj živo spominja žalostnega dogodka, ko je mati držala v naročju petletno hčerko, kateri je krogla razstrelila glavo. Tov. Potočnik pravi, da se je solidarnostne stavke udeležilo veliko delavcev, predvsem članov Socialno-demokratske stranke, ki so hoteli pomagati železničarjem, ki so se borili za svoje pravice.

našla steze in na koncu je priznal, da nikoli ni hodil po tej poti in da je za stezo samo slišal govoriti.

Prespala sva na Šiji in se odločila, da greva preko Velikega vrha po klinih na Koroško in preko nje proti kmetu Zerjavu. Kvančnik naju je svaril naj nikar ne hodiva po klinih, ker jih nekaj manjka in tudi žična vrv ni cela. Hotela sva vedeti, če je tod v zadnjem času hodil, pa nama je negativno odgovoril.

Drugo jutro je bilo oblačno. Nad Kofcami je bila megla in vrhovi so bili pokriti. Prisilila sva Kvančnika, da nama je pokazal pot na Veliki vrh do prvih planinskih markacij, potem pa se je vrnil. S seboj sem imel karto Planinskega društva Tržič, kjer so bile vertane planinske poti, med njimi tudi pot od Kofce preko Velikega vrha na Koroško. Kvančnik je videl, da »gre za res«. Sel je z nama in okrog devetih smo prišli na vrh in našli markacije.

(Nadaljevanje sledi)

Andrej Tišler

Pred dvajsetimi leti

Cemu vse to, naša država je vendar nevtralna!? Tako smo se spraševali Tržičani, ko je že v zgodnji spomladi leta 1940 začela vojaška oblast graditi bunkerje s strelnimi linami na vseh strateško važnih položajih okrog mesta. Mostovi, zlasti čez Mošenik in Bistrico v spodnjem delu mesta, so bili pripravljene za raz trelitev. Na ljubeljski cesti, kjer se najbolj približata Begunjsčica in Košta, so zabetonirali traverze za zastavljanje tankov. Vojne obveznike so klicali na orožne vaje, za podporo njihovim družinam pa so slabo ali pa sploh niso poskrbeli.

Nekega dne se je oglasilo pri meni več slovenskih fantov iz obmejne občine Sele na Koroškem, ki so zbežali v Ljubljano, namesto v Hitlerjevo vojsko. Prišli so čez Skrbino na Košuti. Vse to nam je vzbujalo nek priten strah pred bodočnostjo. Vedeli smo, da so med nami domači in tuji petokolonasi, ki so se zbirali v nemškem Kulturbundu.

V nedeljo popoldne, 29. decembra 1940, je bil v gostilni pri Pelarju na Koroški cesti prvi redni občni zbor Kulturbunda. Ze prej pa je v Tržič prispela vest, da je v koncentracijskem taborišču Oranienburg pri Berlinu umrl naš rojak Jožef Pollak, župnik v St. Lipšu na Koroškem.

V mučnem razpoloženju smo dočakali leto 1941. Jugoslavija je pod Cvetkovičevno vlado pristopila k trojnemu paktu. Napredne sile Jugoslavije tega sramotnega koraka niso hotele priznati. Po burnih demonstracijah v Beogradu in tudi drugod, je morala vlada odstopiti. V Tržiču ni bilo nobenih demonstracij. 27. marca zvečer je bila na glavnem trgu proslava. Združena pevska zborja sta zapela Hej Slovani, tedanji župan Majeršič pa je v kratkem nagovoru naznanil ljudem z balkona mestnega doma, da je v tej težki uri

prevzel oblast kralj Peter II. Pozval nas je, naj bomo narodno zavedni, disciplinirani in složni. Nato je izjavil: »... in če nam sovražnik s severa naš Tržič požge in uniči, bomo z združenimi močmi napravili novega.« Zaigrala je godba, nato še nekaj vzklikov »živel kralj Peter II.« in proslave brez navdušenja je bilo konec. Zaskrbljeni smo se vračali domov.

Naslednji dan nas je bilo precej vojnih obveznikov poklicanih na orožne vaje. Nastanjeni smo bili v baraki za Virjem. Na vajah sem opazil, da med moštvom, še manj pa med častniki, ni bilo nobenega navdušenja. Ko sem v noči dne 30. marca stal na straži na spodnjem mostu, so begali nekaferi tržiški Nemci in domači nemčurji sem in tja; njihova stanovanja pa so bila razsvetljena. Zjutraj sem srečal enega od teh, ki je z dvema kockoma hotel proti železniški postaji. Vprašal sem ga, kam hiti, pa mi je odvrnil, da so dobili pozive, naj se takoj umaknejo iz Tržiča v Celovec, ker nemška vojska ne more jamčiti za njihova življenja, če ostanejo v Tržiču. To je bilo znamenje, da se nekaj bliža. Ker je šlo tudi več učiteljev na orožne vaje, so zaprli vse šole. V prvem nadstropju sedanje Bračičeve šole so uredili nekaj sob kot zasilno bolnico.

V nedeljo, 6. aprila zjutraj, smo zvedeli, da smo brez vojne napovedi v vojnem stanju z Nemčijo. Nemško izvidniško letalo je priletelo nad Tržič že okrog sedmih zjutraj. Vojaštvo se je vriskajoč pomikalo proti Ljubelju in po dolini Bistrice proti meji. Bil sem stražar v veži zasilne bolnice. Ze v nedeljo so v bolnico pripeljali poleg nekaj ponesrečenih vojakov tudi v nogo ustreljenega nemškega graničarja z Ljubelja. V torek, 8. aprila, je vojak (Smrekarjev z Brezji) umrl zaradi poškodb pri padcu čez skalovje.

V sredo, 9. aprila ponoči je zavrhalo. Vojaštvo je dobilo poziv za umik. Na Karavankah in dalje ob severni meji ni bilo bojev, pač pa so bili Nemci že 9. aprila v Mariboru. Zjutraj smo slišali močne detonacije razstreljenih mostov čez Mošenik. Mostu čez Bistrico v spodnjem koncu mesta niso razstrelili, menda na posebno prošnjo župana Majeršiča. Občinski sluga je na glavnem trgu, potem pred gostilno pri Mažu in drugod, prebral razglas vojne komande vojakom, da kdor se ne bo umaknil, bo po zmagi ustreljen. Na lepakih je župan Majeršič dal Tržičanom svoj zadnji razglas: Naša vojska je odšla, prišla bo nova, od katere strani ne vemo. Bodite složni, mirni, narodno za-

vedni, ne prireajte nobenih incidentov!

Nekateri so pričakovali Nemce, drugi Italijane. V soboto dopoldne, 12. aprila, je prišla v Tržič močna četa Nemcev čez Ljubelj. Začela se je štiriletna okupacija.

Naslednjo nedeljo, 20. aprila, je bil rojstni dan Hitlerja in je bila proslava na glavnem trgu. Tržiško cerkveno godbo so prisilili, da je zaigrala »Deutschland über alles«. Nemški častnik je govoril o veliki svobodi, ki nam jo bo dal tretji rajh, če bomo pokorni velikemu führerju Adolfu Hitlerju. Poleg nemškega, je stal na balkonu tudi italijanski oficir in še nekaj bodočih funkcionarjev. Ob igranju himne župan Majeršič, ki je stal ob odprtem oknu, mi dvignil desnice. Nato je nemška četa na trgu izvedla nekaj vaj kot zastrašilo prebivalstvu.

Naslednje dni je postal tržiški župan Miklavž Klemenc.

Storžiške žrtve

Ze večkrat sem bila pod Storžičem, večkrat sem že tudi slišala o storžiških žrtvah, a še nikoli nisem tako globoko doumela, kaj se je pravzaprav zgodilo tuka 5. avgusta 1941. leta.

Sli smo na izlet pod Storžič, z nami je bil tudi tovariš Brovč, eden izmed borcev, ki so se takrat rešili. Pripovedoval nam je o tistem žalostnem dogodku takole:

Večja skupina partizanov se je zadrževala na Veliki Poljani. Med njimi je bil človek, ki jih je izdal in zato so se morali umakniti pod Storžič, kjer jim je nudila zavetje Verbičeva koča. Od tu je ena skupina krenila na Dobroč, ker je nameravala sodelovati pri napadu na zapore v Begunjah. Manjša skupina pa je prenočila v koči. Med njimi je bil tudi tov. Brovč.

Deset minut pred peto uro zjutraj je počil prvi strel, takoj za njim pa je zaregljalo s treh strani. Vsi so vedeli, da so Nemci že obkolili kočo. Borci so planili

skozi vrata, da bi si rešili življenja, a ni bilo več mogoče ubežati svinčenkam. Po čudnem naključju so le nekateri ušli smrti; med njimi tudi tovariš Brovč. Srečno je preskočil ograjo in rafal, ki je udaril vanjo, potem pa so ga pred krogljami ščitila drevesa. Vsak korak naprej mu je pomenil smrt ali rešitev. Le počasi je napredoval, za njim pa je odmeval lajež policijskih psov in krik neke borke, poln nečloveške groze in bolečin.

Kmalu je streljanje potihnilo. Iz temnega gozda se je dvignil dim. Gorela je Verbičeva koča in devet pomorjenih nedolžnih borcev. V ozadju se je v soncu kopal Storžič, slovensko zemljo pod njim pa je pojila kri nedolžnih žrtv — pogumnih borcev za svobodo.

Zgodovinski krožek na osnov. šoli heroja Bračiča. Po pripovedovanju tovariša Brovča napisala Vera Vuk, V. b.

Anton Costa

Skozi Belgijo v London in domov skozi Holandijo, nazaj po turski železnici

VELIKA BRITANIJA IN POT DO LONDONA

Otok Velika Britanija (Great Britain), ki združuje pokrajino Anglijo (England), Wales in Skotsko (Scotland), meri 228.300 km², je dolg okoli 1000 km in se razprostira med 50° in 60° severne zemljepisne širine. Ima značaj kontinentalnega, celinskega otoka, ki ga loči od evropske celine Kanal, a na otoku samem ni noben kraj bolj oddaljen od morja kot 120 km. Posebnost tega otoka je v tem, da se na njem povezujejo lastnosti kontinenta in otoka. Nekeč, do 16. stoletja, so smatrali, da se v Veliki Britaniji končuje najprometnejša pot iz Zahodne in Srednje Evrope, saj leži ustji rek Rena in Temze v isti osi. Prav tako sta bili britanska materialna, tvorna in psihična, duhovna kultura najprej kontinentalnega značaja, torej sta bili podobni evropskima. Otok je bil prvotno izrazito poljedelski in živinorejski. Kakor v Franciji in Nemčiji, tako je v Veliki Britaniji cvetelo viteštvo in sta se razvijali gotika in pesem trubadurjev, viteških pevcov. In čeprav šumi morje okoli otoka in ustvar-

jajo morski vetrovi blago podnebje, mnogo vlage, megle, pooblačena in deževja in čeprav so daljnji kontinenti omamljali in zavaljali prebivalce starega sveta čez morje, so ostali Britanci kontinentalci tja do 16. stoletja. V dotedanji razvojni stopnji družbenih odnosov, jim je tako otok omogočil osamitev, izolacijo z nekaterimi lastnimi posebnostmi. Na velikobritanskem otoku je na primer dolga stoletja vladal fevdalizem (fevdalizem je sestav srednjeveškega gospodarstva od 5. do 16. stoletja, v katerem je fevdni, zemljiški gospod, lastnik zemlje, kmet pa mu je tlačenil in oddajal dajatve s svoje zemlje), ki ni kot v ostali Evropi razstavjal, atomiziral politično oblast in posest, ampak je obe združeval, centraliziral pod eno osrednjo, centralno oblast. Dalje se je na otoku ohranila konservativnost, starokopitnost, dalj časa kot na kontinentu, ki jo je s krvjo in revolucijo iztrebil. — Tu pa je bila zato leta 1215 razglašena »Magna Charta Libertatum«, ki je ohranila neomejeno oblast vladarjev in določila pravice stanov in še danes služi za osnovo britanski

ustavi; »Habeas Corpus Acta«, po kateri je državljani zaščiten in ne more biti zaprt brez sodne preiskave; in bilo izdano zavarovanje ustavnih svoboščin »Bill of Rights«, leta 1689. Dalje je tu vzklila demokracija in se je izoblikoval parlamentarizem vladanje s parlamentom skupščine. — Otočna osamitev je razvila in oblikovala življenjske odlike, ki ustvarjajo posebne duhovne značilnosti, gospodarske, ekonomske in kulturne oblike življenja — in to enako pri Angležih, Skotih in Walesanih.

Na mnogih mestih Velike Britanije najdemo dobra tla, ki nudijo v blagem podnebju pogoje za zelene travnike, hrastove gozdove, žitorodne njive, cvetličnjake in sadovnjake. Prvotni prebivalci Velike Britanije so bili Kelti. (Danes prebivajo ostanke teh še v Walesu, na višinskih predelih Skotske in v Irski.) Od 55. leta pred našim štetjem, pa do leta 410, je bila rimska provinca, pokrajina Britannia. Plodnost obdelane, kultivirane zemlje, je privlačevala nato odporna ljudstva Severne Evrope, ki niso imela doma dobrih tal — Dance, Nor-

mane, Frize in Sase. Tako je postala ta zemlja izpostavljena osvajanjem in zatočišču teh ljudstev.

Do 16. stoletja se Anglija ni zavedala pomena morja, niti ni poznala svojega zemljepisnega, geografskega položaja. Bila je do tedaj izrazita agrarna, kmetijska dežela. V 16. stoletju pa spozna po pretoku starega in srednjeveškega kontinentalnega razdobja važnost morja. In sedaj ločimo v britanski politični in ekonomski zgodovini dva prirodna elementa, dve osnovi — kopno in morje.

Ko je v prvem delu angleške zgodovine prevladovalo kopno, začne v 16. st. prevladovati morje. Nekdaj na zunanjem robu ležala Velika Britanija dobiva sedaj osrednji položaj med Evropo in Afriko ter Severno in Južno Ameriko. Morje postaja od tedaj njihovo, morje jih hrani, po morju plovejo neovirano in stalno v široki svet. Ta orientacija, razvid, je dobil tudi viden izraz v zakonu »Act of Navigation«, iz leta 1651, s katerim so bili tako rekoč Angleži prisiljeni svoj kapital vlagati v ladjedelništvo; s katerim je bil otežčen uvoz gospodarskih dobrin s pomočjo tujih ladij; s katerim Anglija stimulira, spodbuja ljudi za pomorski poklic. Potom morja je postala Anglija najvažnejša oblast na Zemlji.

(Nadaljevanje sledi)

Delovna lovška družina

Na nedavnem občnem zboru Lovske družine Tržič so ugotovili, da je bilo delo v preteklem letu dobro in da so lovci veliko storili za vzgojo in zaščito divjadi ter pokončanje roparic. Prav gotovo pa je eden izmed največjih uspehov te lovške družine ta, da ji je uspelo postaviti voljero za vzrejo fazanov.

V preteklem letu so lovci uredili tudi dvoje krmišč in štiri visoke preže. Da bi izmenjali izkušnje in načine lova, so naši lovci povabili v goste in na lov na petelina, gamse, divje prašiče in jelene, lovce iz drugih lovskih družin, trikrat pa so šli naši lovci na lov v okolico Mengša in Domžal.

Lovci so odstrelili v naši okolici tudi več divjadi. Odstrelili so bili v največ primerih pravilni in upravičeni, nekaj pa je bilo tudi nepravilnih odstreljev. Tako so odstrelili sedem gamsov, tri jelene in dvanajst srnjakov. Poleg tega pa so lovci uničili še dva divja prašiča, ki sta delala škodo v naši okolici. Skoraj vso uplenjeno divjad so lovci prodali raznim kar so dobili nekaj tako potreb-podjetjem ali lovski zadrugi, za njih sredstev.

Kot smo omenili, je bil eden največjih uspehov družine uspešen start pri gojenju fazanov v naših krajih. Lovci so se odločili za postavitev voljere v Javorju v Podljubelju. Pri tem so nekateri člani družine zelo veliko delali in nosijo največ zasluga, da so se v naši okolici začeli pojavljati tako priljubljeni in lepi fazani. Fazani so se pojavljali že tudi na Čegelah in na Fabriki, okrog Rudne jame in na starem strelišču. Opazili pa so jih tudi nad Lešanom, pod Rebrom, na Deševnem, v Dobrinovem in drugod. Na tem področju je bilo nekako dvanajst petelinov in osem fazanov. Z nadaljnjo nego in skrbjo za zarod, bodo naši gozdovi postali še bolj privlačni. Na zboru so lovci zopet sprejeli vrsto pomembnih nalog za razvoj lovstva in za vzrejo in zaščito divjadi.

Obisk s Koroškega

Nedavno nas je obiskal tajnik Slovenske prosvetne zveze iz Celovca in za politični aktiv Tržiča povedal marsikaj zanimivega o delu in življenju koroških Slovencev

CESTITKA

Na strojni fakulteti na Univerzi v Ljubljani je diplomiral 31. marca 1961, MILAN MANDIČ iz Tržiča. Iskreno čestitamo!

Za pomoč v gospodinjstvu nudim upokojenki hrano in stanovanje. — Naslov dobite v uredništvu.

Koliko nas je

Dobili smo rezultate nedavnega ljudskega štetja, ki je bilo od 1. do 7. aprila. Danes vas bomo seznanili samo z nekaj podatki o številu prebivalstva v naši občini, drugi pa bomo o popisu prebivalstva nadrobneje poročali.

Občina Tržič je štela ob zaključku popisa 11.234 prebivalcev, ki stalno stanujejo v občini in 350, ki so samočasovno v naši občini. Stanje stalnega prebivalstva 31. marca 1961 je bilo torej skupno 11234, od tega 5198 moških in 6036 žensk.

ČEVLJARSKA DELAVNICA V TRŽICU — išče

KNJIGOVODJO

Nastop službe takoj. Plača po dogovoru.

Za strežbo v gostilni sprejmemo honorarno žensko moč. Več ustmeno. — Naslov v upravi lista.

LEKARNA V TRŽICU išče mlajšo pisarniško moč, po možnosti z znanjem stroje-pisja. Nastop službe takoj. Prijave sprejema uprava lekarnе.

šport • šport • šport

Republiška alpinistična ocenjevalna vožnja pod Storžičem

Pred nedavnim je bila pod Storžičem republiška ocenjevalna vožnja za člane in članice, mladince in mladinke ter pionirje Alpinističnih odsekov planjskih društev. Tekmovanje se je udeležilo 68 ekip s tremi člani. Proga je bila dolga 1800 metrov za alpiniste in 1000 metrov za pionirje, razdeljena pa je bila na štiri dele.

Progo so pripravili tržiški alpinisti pod vodstvom Slavka Lukanca.

Prvo mesto je zasedla ekipa AO Tržič in si priborila prehodni pokal Partizana.

Rezultati:

I. kategorija — alpinisti (enajst ekip): 1. Tržič (Janko Krmelj, Franci Primožič, Vinko Švab) 6,07 min., brez kazenskih točk.

2. II. ekipa Tržiča v postavi Jurij Radon, Anton Kralj, Ignac Kuhar s časom 10,37 minute, brez kazenskih točk itd.

Ženske ekipe:

1. Ljubljana matica: II. kategorija — mladinci (18 ekip). 1. Tržič v postavi Rudi Teyrovsky, Janez Dolžan in Bruno Teran; 2. Jesenice; 3. Mojstrana.

Mladinke: Kr. gora I, Kr. gora II. — Pionirji Bled, Kranjska gora, Tržič. — Pionirke: Bled, Tržič I, Tržič II. — Planinci: Kranjska gora, Obrtnik Maribor, Bled.

Ta prireditelj je bila velika manifestacija planinstva in smučarskega športa, tržiško Planinsko društvo pa je pokazalo veliko veščnost pri organizaciji tekmovanja in oskrbi tolikih tekmovalcev.

V GORENJSKI LIGI TEKMUJEJO

V letošnjem tekmovanju v orodni telovadbi v Gorenjski ligi tekmujejo tudi pionirji in pionirke Partizana iz Križev. Tekmovali smo že s Škofjeločani, Tržičani, Kranjčani in Visočani. Pionirke so vedno zmagale, pionirji pa so bili poraženi z majhno razliko v točkah. Kljub porazom smo kar zadovoljni z uspehom, saj smo bili sploh brez vaditelja. Šele zadnji mesec nas je učil resni vaditelj Ivan Povhe, ki je prišel iz vojske. Tako bomo v bodoče bolj resno vadili in skušali zavzeti boljše mesta.

Gorenjski prvak v orodni telo-

vadbi, Herman Berčič, vadi pionirke in prav zato so dosegle take uspehe. Bile so tudi na tečajih v Kopru in Ljubljani.

Tudi rokometna in namiznoteniška sekcija tekmuje z vsemi sosednjimi društvi.

Letos bomo dogradili igrišče in bo naše delo še uspešnejše, doseglji bomo tudi večje uspehe. Načrt za igrišče je že v delu, ko pa ga bomo dobili, pa bomo takoj začeli z delom. Organizirali bomo pionirsko in mladinsko delovno brigado.

Tonček Ribnikar,
5. b razred, Kirže

RAZPIS

Tržiška tovarna kos in srpov — razpisuje naslednja delovna mesta:

1. tehničnega vodje podjetja
2. kvalificiranega zidarja
3. kvalificiranega strojnega ključavničarja
4. kvalificiranega varilca

Pogoji za delovna mesta so:

Ad 1. — inženir kovinske stroke ali strojni tehnik z daljšo prakso v tej stroki.

Ad 2. — kvalificiran zidar za opravljanje samostojnih zidarskih del.

Ad 3. — strojni ključavničar.

Ad 4. — znanje elektro in avtogeno varjenja.

Osebnih dohodkov prejema vsak kandidat po pravilniku o osebnih dohodkih in uspehu podjetja. Nastop službe po dogovoru. — Prijave na ta razpis sprejema podjetje do 15. maja 1961.

GOSTINSKO PODJETJE V TRŽICU

razpisuje 3 delovna mesta za točajke in servirke za gostinske obrate v Tržiču

Pogoji: dovršena osemletka ali najmanj šest razredov osnovne šole, veselje do gostinskega poklica, popolno zdravje, starost do 25 let in interesenke se morajo obvezati, da se bodo učile tega poklica.

Plača po tarifnem pravilniku.

Prijavi se lahko vsak, kdor ima navedene pogoje, do 15. maja 1961 v pisarni Gostin. podjetja, Trg svobode 26.

ZAHVALA

Ob bridki izgubi nepozabnega ljubega sina

MIRKA CEROVSKI

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste ga v tako velikem številu spremili na njegovi zadnji poti, ga obsuli s cvetjem in nam izrekli ustno ali pisмено sožalje.

Se posebej se zahvaljujemo Garnizonu iz Križev in Občinskemu ljudskemu odboru Tržič, vsem mladincem, sostanovalcem in sorodnikom.

Zalujoči: oče, mama in stara mama ter vse ostalo sorodstvo